

Precipicios

‘Precipicios é sen ningún xénero de dúbidas unha peza narrativa escrita desde unha perspectiva feminina e reflicte a situación na que hoxe se atopan moitas mulleres

n

o pasado mes de abril e da man de Franck Meyer botaba a andar unha nova editorial galega. Franca Editora, aberta sobre todo, polo que semella, aos novos narradores, facía a súa estrea coa primeira novela de Beatriz Dacosta Molanes. Esta rapaza do Morrazo sorprendéranos no ano 2000 cun feixe de relatos cheos de frescor baixo o título *Cascas de noz*. Con esta súa segunda entrega, a novela *Precipicios*, aséntase como escritora e á vez achéganos un novo argumento que nos permite confirmar a incorporación das mulleres ao xénero narrativo, incorporación que medrou considerablemente nestes últimos meses.

Precipicios reflicte o inmenso baleiro ao que se abei-

ran tantas existencias humanas nos nosos días ao constatar a desolación, a frustración, o desencanto e a ausencia de amor que impera sobre o seu vivir cotián. Aínda que desenvolvendo tramas argumentais que en nada se semellan, a soidade e o baleiro no que transcorre a vida de Paz, a protagonista de *Precipicios*, fainos lembrar os sentimentos do mozo protagonista da peza de Paul Auster, *O Palacio da Lúa*, que paulatinamente se vai afundindo na indixencia en nun absoluto desposuímento e que en certo sentido tamén se chimpára ao precipicio desde o bordo do acantilado e só atopa no amor a única forza poderosa, capaz de deter a caída dun ser humano no abismo. Marc Stanley Fogg, o protagonista de *O Palacio da Lúa*, non ten a ningún e por iso remata vivindo coma un animal nunha covacha de Central Park ata que finalmente o rescataron dous amigos que saíran a buscalo.

O caso de Paz, o personaxe central de *Precipicios* é ben outro, mais a súa crecente desolación é equiparable á do protagonista de Auster. Beatriz Dacosta Molanes dá comezo á súa historia nun intre no que unha muller cunha vida consolidada, con marido, fillos, casa e traballo, toma conciencia de que a súa existencia está engaiolada entre os convencionalismo e condicionantes sociais. No lle falta nada material, pero pouco a pouco a súa vida familiar fica reducida ao tedio, á soidade, ao desamor no seo dunha parella que caeu na rutina dun home - o malo desta película - que se estomalla no sofá e se aliena co fútbol. A súa soidade é terrorífica sobre todo no posparto do seu segundo fillo. O seu home non se molesta en achegarse ao seu cuarto máis de quince minutos. E a ela préndeselle o lume na matriz aberta e ferida, e dos seus ollos brotan ríos de auga.

A protagonista leva eternidades cansa, abúrrese pero apanda cos berros do seu home cando hai partido. Resiste ano tras ano as frustracións oxidadas porque desde o comezo aceptou na súa vida os condicionantes sociais (o rexeitamento dos seus pais á ruptura da súa atadura matrimonial, o medo ao desamparo sentimental dos seus fillos). Pasou vinte anos soporlando a violencia íntima e o baleiro calado, vinte anos

de bicos secos, ata que de pronto no tren, na incoñeción do tren, aparece Delia e no amor e no sexo con Delia descobre o que non atopara no seu home: o murmurio tenro do son, a suavidade e a dozura das súas mans e da súa lingua. E por fin, nun remate previsible da novela, un acto de rebelión desta muller fronte ao marido e aos fillos abre-lle as portas que a salvarán do precipicio, as portas da vida.

Precipicios é sen ningún xénero de dúbidas unha peza narrativa escrita desde unha perspectiva feminina e reflicte a situación na que hoxe se atopan moitas mulleres, xunguidas e apareladas nun matrimonio gobernado pola rutina, o cansazo e en definitiva o desamor. Mais, na miña estima, Beatriz Dacosta artella a súa novela sen caer nas redes dun maniqueísmo. O malo de película é en efecto o home de Paz, non todos os homes.

A novela de Beatriz Dacosta descansa nunha estrutura fragmentaria e acumulativa. A novela está construída a base de pequenas impresións descritivas e narrativas. Daquela o predominio das secuencias extremadamente curtas ("Voar, abrir as ás. Deixarse caer en picado dende a beira do cantil. Liberarse. Amar a ausencia de dor. A dor. Oprimida"). Os seus trinta e nove capítulos, así mesmo de dimensións parcas, son coma flashes nos que se intercalan o pasado e o presente desta muller engaiolada no tedio. Unha estrutura fragmentaria que serve de fiel reflexo da propia rachadura en anacos da vida desta muller e dos seus días rutineiros. *Precipicios* é así mesmo unha novela erótica con pasaxes que certamente desprenden o lume da paixón sexual. Un exercicio narrativo ateigado de achados lingüísticos e un ton lírico acadado facilmente en moitos momentos visten esta primeira novela da escritora do Morrazo.

f.mARTINEZ bOUZAS